

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziielewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 19 marca 2019 r.

sprawy **T. C.**

skazanego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i innych

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 13 września 2018 r., sygn. akt II AKa [...],

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 29 marca 2018 r., sygn. akt XVI K [...]

oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy skazanego T. C. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

W kasacji tej obrońca skazanego zarzucił „rażące i stanowiące bezwzględną przyczynę uchylenia wyroku, określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., *naruszenie prawa procesowego*, a mianowicie art. 366 § 1 k.p.k., art. 607e § 1 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., polegające na nie wyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy w wyniku czego doszło do skazania T. C. za popełnienie przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i wymierzenia mu kary 3 *lat pozbawienia wolności*, pomimo istnienia negatywnej przesłanki procesowej wyłączającej ściganie, gdyż przestępstwo to nie stanowiło podstawy przekazania

skazanego do Polski na mocy europejskiego nakazu aresztowania”. Odnosząc się do tożsamego, co do istoty zarzutu z apelacji obrońcy T. C., Sąd Apelacyjny w [...] w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku z dnia 13 września 2018 r., sygn. akt II AKa [...], wskazał cyt. „argument skarżącego o niemożności prowadzenia postępowania w powyższej sprawie jest całkowicie chybiony. Apelującego należy odesłać do treści art. 607e § 3 pkt 4 k.p.k., który przewiduje możliwość prowadzenia postępowania co do czynu niebędącego podstawą przekazania, jeśli nie wiąże się to ze stosowaniem tymczasowego aresztowania. W związku z tym, że w powyższej sprawie, dotyczącej przestępstwa nie stanowiącego podstawy przekazania, nie stosowano tego środka zapobiegawczego, nie było przeszkód do prowadzenia postępowania co do tego czynu niebędącego podstawą ENA. W konsekwencji Sąd I instancji mógł co do takiej osoby wydać nieprawomocny wyrok skazujący, który nie jest dotknięty bezwzględną przyczyną odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. Także sąd odwoławczy po rozpoznaniu apelacji mógł w tej sytuacji wydać wyrok utrzymujący orzeczenie Sądu I instancji w mocy. Dopiero uprawomocnienie się wyroku skazującego, w którym orzeczono karę pozbawienia wolności, wymusza konieczność uzyskania zgody, aby można go było wykonać. Niezbędne będzie więc wystąpienie o zgodę na rozszerzenie ścigania lub odebranie oświadczenia skazanego co do tego czy wyraża zgodę na wykonanie takiej kary. Taki punkt widzenia potwierdza treść decyzji ramowej Rady 2002/584AA/SiSW i orzecznictwo TS. Tak więc wcześniejsze uzyskanie zgody na rozszerzenie ścigania nie było niezbędne. Możliwe było ściganie i skazanie T. C. za przestępstwo niebędące podstawą przekazania przed uzyskaniem takiej zgody, albowiem w powyższej sprawie żaden środek ograniczający wolność nie był stosowany na etapie ścigania lub postępowania karnego zmierzającego do wydania wyroku w odniesieniu do tego przestępstwa. Przy czym, uzyskanie od osoby jej stanowiska co do stosowania zasady specjalności jest możliwe także po uprawomocnieniu się orzeczenia. Bezsporne jest natomiast to, że prawomocnie orzeczona wobec oskarżonego T. C. kara pozbawienia wolności nie może być na razie wykonywana. Postępowanie wykonawcze Wp nie może być wszczęte i należy rozważyć kwestię

jego zawieszenia do chwili uzyskania zgody państwa wykonania nakazu (Królestwa Niderlandów), wyrażonej w trybie art. 607 e § 3 pkt 8 k.p.k.”

Sąd Najwyższy w pełni akceptuje ten pogląd, który jest to trafnie podniósł Prokurator Prokuratury Rejonowej delegowany do Prokuratury Krajowej w pisemnej odpowiedzi na kasację, dominuje też w doktrynie, gdzie wskazuje się, iż przepis art. 607e § 3 pkt. 4 k.p.k. statuuje wyjątek od zasady specjalności, jeżeli oskarżony odpowiada z własnej stopy (zob. P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, Kodeks postępowania karnego. Tom III, red. P. Hofmański, Warszawa 2007, teza 10 do art. 607e k.p.k., A. Sakowicz, K.T. Boratyńska, P. Czarnecki i in., Kodeks postępowania karnego. Komentarz, red. A. Sakowicz, Warszawa 2016, teza 5 do art. 607e k.p.k.). Trzeba również zauważyć, że taka wykładnia art. 607e § 3 pkt 4 k.p.k. pozostaje w koherencji z innymi wyjątkami przewidzianymi w art. 607e § 3 pkt 3 i 5 k.p.k., których zadaniem jest ochrona przed rzeczywistym pozbawieniem wolności, a dopiero zaś w wypadku konieczności zarządzenia wykonania kary aktualizuje się potrzeba wystąpienia do państwa wydającego o rozszerzenie ENA (zob. L.K. Paprzycki, J. Grajewski, S. Steinborn, Komentarz aktualizowany do art. 425 - 673 k.p.k., red. L.K. Paprzycki, LEX 2016, teza 15 do art. 607e k.p.k.).

Przedstawione względy zdecydowały, iż Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., orzekł jak w postanowieniu.